

УДК 177.61 (043.2)

Кальян Г.О.

*Національний авіаційний університет, Київ***ДИТИНСТВО ЛЮДСЬКОГО КОХАННЯ**

Любов є провідною потребою людини, одним з головних способів вкорінення її в суспільстві. «Любов є взагалі дороге цінне благо, щастя і втіха людського життя – більше того, єдина справжня її основа – це є істина загальнопоширена, як би вроджена людській душі», – зазначає філософ С. Л. Франк. Будь-яка любов, є любов'ю до конкретних, даних в почуттях речах. Любові до абстрактного, що сприймається лише розумом, не існує.

«Мислене, – категорично стверджує Г. Гегель, – не може бути коханим...». Любов до ближнього – це любов до людей, з якими вступаєш у відносини, любов до добра – до тих вчинків, у яких воно знаходить своє вираження, любов до прекрасного – потяг до речей, які несуть в собі красу, але не любов до «краси взагалі». Не можна любити «людство», як не можна любити «людину взагалі», можна тільки дану, окрему, індивідуальну людину у всій його конкретності. Особливо слід підкреслити таку рису любові, як її універсальність: кожна людина знаходить, зрештою, свою любов і кожен є, або з часом стане, об'єктом чиєїсь любові.

Вже давно люди запитували себе, коли виникла любов – чи вивнесла її людина з тваринного царства, чи вона з'явилася пізніше. Виходячи з робіт таких дослідників як Л. Морган і Й. Баховен, – Ф. Енгельс писав: «До середніх століть не могло бути й мови про індивідуальну статеву любов. Само собою зрозуміло, що фізична краса, дружні стосунки, однакові схильності і т. ін. пробуджували у людей різної статі прагнення до статевого зв'язку, що як для чоловіків, так і для жінок не було зовсім байдуже, з ким вони вступали в ці інтимні відносини. Але від цього до сучасної статевої любові ще нескінченно далеко...». Багато філософів, психологів, вчених вважають, що в часи античності любові як високоморального і глибоко індивідуалізованого почуття не було, а любов розумілася лише як тілесна. З часом ставлення до поняття любові змінилося, що було зумовлено історичним розвитком людського суспільства.

Любов – величезний психологічний підсилювач сприйняття, і вона збільшує в очах людей і щастя, і нещастя, і, може бути, нещастя навіть більше, ніж щастя. І тому так багато горя і болю в античній драмі і ліриці, та і взагалі у творчості поетів всіх епох від Ф. Петрарки до А. Блока і В. Маяковського. Входячи в життя людства, любов змінює всю систему його цінностей. Це абсолютно новий стимул серед стимулів людської поведінки і, з'являючись, він кидає свій відблиск на всі інші стимули, зміщує їх рівновагу, різко змінює пропорції. Простота людського життя тепер пропадає, народження любові заплутує, ускладнює індивідуальне життя, позбавляє його колишньої ясності і цілісності. Звичайно, у різні часи і у різних людей це виглядає по різному. Але давним-давно людям стало зрозуміло одне: любов приносить людству не тільки світло, а й морок, вона не тільки піднімає, а гнітить людину.

Науковий керівник: Скиба О.П., к. філос. н., доцент